

ȘAPTE ZILE ÎN ȚARA SILVANIEI *Un exercițiu de antropologie culturală*

Camelia BURGHELE

Keywords: *virtual traveler, photographic album, land of Sylvania, journey album, Salaj county.*

Abstract: Our vote in the anthropological exercise to value the local ethno-folkloric patrimony was for the “journey album”, starting mainly from the paradigmatic image of “the journey”, that can change from a simple “loisir” into an act of culture. The trip itself, can be for sure a good example for anthropological niche, if we think of the complexity of its matrix: the baggage and the “ritual” for their preparation, the itinerary and the means of transport, the expectations and the confirmations / invalidations (the initiation, exploration or tour trip); the unforeseen of the journey, the memories that are caught on photograph or just remembered, the destination of the travel agencies, the way back home, after the season work (the post migration journey), the shopping abroad (we believe that this kind of structure is exhibited also at the level of the journey’s type of anthropology: there is a journey of the man and another one of the woman; and beyond this, an ethnologist would think of what it meant the journey for the traditional community, where to cross the border of the village meant a great challenge of knowledge, and which was granted for a long time only to).

We imagined, therefore a journey in the villages of Sălaj that was pretested by the holiday of a virtual traveler. Seven days of holiday, seven days of trip, seven routes starting from Zalău, and nearby, seven stories of the villages that were seen by the traveler.

We could have said that the space for our journey is *Sălaj County*, however we preferred the term *land of Sylvania* for its ethnological and poetical opening. There is a *Land of Sylvania* (Leontin Ghergariu, Ananie Fărcaș, *Țara Silvaniei*, în *Acta Musei Porolissensis* nr. 1 / 1977, Zalău, 1977), acknowledged by many historians and ethnographers, as a land of Sălaj: “before Sălaj county came into shape, there was this land with the name of Land of Sylvania, like all the Romanian lands in the Middle Age. This land held a land greater than Sălaj County, and spread far, beyond the borders of the county. Perhaps its borders were edged by Maramureș Mountains, Meseș and Rezului Mountains and then Măgura Șimleului and Codrului Mountains”. The social and cultural knowledge was a proven fact also by the notes of Zilahi Károly (*Szilágyságy oláhok*, în *Vasárnapi Ujság*, Budapest, 1859), that talked about the “Romanians in Sălaj” long before the county with this name was set up, referring thus to the Land of Sălaj.

To sum up, this volume is a false photographic album, and in fact it stands as a line of stories along to the photographs. Because, behind the cultural anthropology, as a well defined discipline, focused on a subject matter – the individual – that continuously re-built itself, would stand the anthropologist – the researcher that is not a modern Scheherazade, that continuously tells stories to the ones that want to listen and to witness. We imagined therefore, seven of these stories that the traveler can transpose in practice in seven days.

*
* * *

(...) Opțiunea noastră pentru un exercițiu antropologic de valorificare a patrimoniului etno-folcloric local a fost cea a "albumului de călătorie", pornind cu precădere de la imaginea paradigmatică a *călătoriei*, care se poate transforma dintr-un simplu "loisir", într-un act de cultură. Cu siguranță, și călătoria în sine poate fi un exemplu bun de nișă antropologică, dacă ne gândim la complexitatea matricei sale: bagajele și "ritualul" de pregătire a lor; itinerarul și mijlocul de locomoție; așteptările și confirmările sau infirmările (călătoria ca inițiere, explorare sau doar turism); neprevăzutul călătoriei; amintirile immortalizate fotografic sau doar stârnite în memorie; destinațiile turistice ale agențiilor specializate; întoarcerea spre casă, după munca sezonieră (călătoria post migrație); shopping-ul în străinătate (de altfel, credem că structura de gen se manifestă și la nivelul categoriei antropologice a călătoriei: există o călătorie a femeii și o călătorie a bărbatului; dincolo de toate acestea, un etnolog s-ar gândi și la ce a însemnat călătoria pentru comunitatea tradițională în care a trece hotarul satului însemna o mare aventură a cunoașterii, permisă, multă vreme, doar bărbaților).

Am imaginat, așadar, o călătorie prin satele Sălajului, pretextată de un concediu al unui virtual călător. Șapte zile de concediu, șapte zile de călătorie, șapte trasee pornind din Zalău prin împrejurimi, șapte povești ale satelor străbătute de călător.

Am fi putut spune că spațiul călătoriei noastre este *județul Sălaj*. Am preferat însă termenul de Țara Silvaniei pentru deschiderea lui etnologică și poetică. Există o Țară a Silvaniei (Leontin Ghergariu, Ananie Fărcaș, Țara Silvaniei, în *Acta Musei Porolissensis* nr. 1 / 1977, Zalău, 1977), recunoscută de mulți istorici și etnografi ca un ținut al Sălajului: „înainte de a exista un județ al Sălajului a existat un ținut cu acest nume, o Țară a Silvaniei, așa ca toate țărișoarele românești din evul mediu. Această țară a cuprins între hotarele ei un teritoriu mai mare din județul Sălaj, dar s-a întins departe, peste granițele acestui județ. Probabil a avut hotare Munții Maramureșului, Munții Meseșului și Rezului, apoi Măgura Șimleului și Munții Codrului”. Conștiința socială și culturală a unității zonale este un fapt probat și de notele lui Zilahi Károly (*Szilágyságy oláhok*, în *Vasárnapi Ujság*, Budapesta, 1859), cel care vorbea despre „românii din Sălaj” cu mult înainte de înființarea județului cu acest nume, referindu-se, așadar, la Ținutul Sălajului sau la Țara Sălajului.

În concluzie, volumul de față este un fals album fotografic, în fapt un șir de povești alăturate fotografiilor. Pentru că în spatele antropologiei culturale, ca disciplină bine fundamentată, centrată pe un obiect de studiu - omul - ce se reconstruiește continuu, stă antropologul - cercetător care nu este decât o Șeherezadă modernă, ce povestește mereu, celor care vor să asculte și să vadă. Ne-am imaginat, așadar, șapte astfel de povești, pe care călătorul le poate transpune în practică în șapte zile.

(...)

Miercuri: Someș, cântecele tale...

Cu siguranță, nici o ședere în Sălaj, oricât ar fi de scurtă, nu trebuie să rateze un obiectiv turistic ce asigură o maximă relaxare: *Grădina botanică* din **Jibou**. Pe 13 hectare, vizitatorul se poate plimba printr-un impresionant parc dendrologic, mărginit de două sere spectaculoase prin dimensiuni și prin cele mai bine de 500 de specii florale și poate face un popas în fața imenselor acvarii cu pești exotici. Dar punctul de rezistență al parcului este cascada de flori oferită de grădina din fața serelor: de primăvara devreme, până la căderea zăpezii, nenumăratele soiuri de flori oferă privitorului o coloristică impresionantă.

De la Jibou, traversând Someșul pe la Someș Guruslău, ajungi la **Năpradea**, unde poate fi vizitat un muzeu sătesc ce reconstituie un interior țărănesc. Satele de pe Valea Someșului conservă vechi tradiții populare ce le conferă o anume individualitate etnografică în relație cu zonele vecine. Pe această observație se bazează construirea unei identități culturale locale și a unui sentiment de grup, manifestat în piesele costumului popular, țesăturile de

interior, îndeletnicirile generate de proximitatea Someșului sau producțiile folclorice și obiceiurile comunitare.

Casa tradițională someșeană, la fel ca celelalte case vechi românești, se remarcă printr-o organizare echilibrată a spațiului. Interiorul țărănesc era organizat pe colțuri - mici unități spațiale matriceale - ce îmbinau perfect destinația utilitară cu economia de spațiu, dar și cu elementele estetice (decorative). Colțul cu masa asigură cea mai mare parte a mobilierului din încăperea: masa joasă, cu *pui*, mărginită de *lădoaie* cu spătar și de scaune cu patru picioare. Masa și mesenii erau ocrotiți de icoane și de o cruce frumos încadrată între *blide*, cu șterguri, puse pe peretele din spatele mesei. Colțul cu patul, amplasat de obicei în unghiul făcut de peretele din spate al casei și cel frontal. Acesta era orientat, pentru a primi cât mai multă căldură, către cuptor. Patul era spectaculos pregătit pentru sărbători, cu toată zestrea fetei de măritat: peste saltea de paie, *strujac*, se pune un *lipideu* de pânză cu *cipcă* și un țol de lână peste care se așezau frumos șase sau nouă *perini* bogat ornamentate. Pe capătul patului stătea *căpătâierul*. Colțul cu lada de zestre, postată, de obicei, după ușă; în ladă se păstrau cele mai frumoase haine și obiectele cele mai de preț. Lăzile de zestre se cumpărau din târg, de la meșteri lădari pricepuți, care le știau împistri cu motive ornamentale dispuse în registre longitudinale.

Cuptorul, cu toată recuzita necesară gătitului, delimita un spațiu al femeii, al gospodinei, care pregătea aici mâncarea pentru toată familia. În această zonă a casei gospodina ținea oalele și cratițele, *lespezile* și *laboșele*, *uălurile* de apă sau *covata* de frământat pâinea. În apropierea cuptorului, pentru a fi ușor accesibile, se găseau *podisoare* și *stelaje* (rafturi deschise sau cu uși) pentru depozitat *blidele* și lingurile de lemn, dar și *uăluce* de lut pentru *pus laptele la prins*, *uălurile de apă*, *tepșile pentru pită*, *sălărița* sau *cârpătorul*.

Războiul de țesut nu lipsea din nici o casă: iarna, femeile țesau pânza necesară îmbrăcămînții sau textilelor decorative, pentru că în gospodăria tradițională toate hainele erau confecționate în casă. Se făceau *poale* și *spăcele* ori *cămeși*, *zadii* și *cioarici*, și doar *laiberele*, *năfrămile* și *clopurile de paie* pentru bărbați se cumpărau din târg. Războiul de țesut era o oglindă a hărniciei femeii, a priceperii și a muncii ei cotidiene. Femeile mai aveau, pe lângă casă, o variată recuzită necesară producerii și întreținerii pânzei: furcă de tors fuiorul, cu picior sau cu roată, *rășchitor*, perii de scărmanat lâna sau călții, *socală* pentru făcut țeghi cu *stramță* sau cânepă, *durgalauă* sau, mai târziu, *ticlazauă* pentru călcat pânza.

Interioarele specifice Văii Someșului se integrează perfect structural și funcțional, dar și estetic, în categoria mai largă a interioarelor tradiționale din Transilvania, întreg ansamblul conturând un mod de viață simplu, echilibrat și perfect adaptat condițiilor cotidiene.

De cealaltă parte a Someșului față de Jibou, se ajunge în **Var**, un centru recunoscut al împletitorilor din nuiiele. Meșteșugul tradițional practicat aici este obiectul unor studii etnografice dar și al unui comerț care s-a dovedit că rezistă bine în timp. Sătenii din Var împletesc din nuiiele de răchită coșuri de toate felurile, scaune sau suporturi. Tot aici se fac și mături din nuiiele de mesteacăn.

Dar cea mai răspândită ocupație de pe Valea Someșului a fost, după agricultură, cu siguranță, pescuitul. Prin pescuit, rezervele de hrană puteau fi completate și diversificate, astfel încât, până la sfârșitul secolului trecut, toate gospodăriile din arealul someșean "erau completate cu unelte de pescuit: unelte din metal, unelte din nuiiele și unelte din plasă"¹. Somnul, mreana, cleanul sau știuca erau pescuite din Someș mai ales cu plasa din *spănmă* de casă (cânepă), cu sacul, tot din cânepă sau cu unelte împletite din nuiiele: *vârșă* cu gură semicirculară, *coșul întors* și *leasa*. Copiii pescuiau deseori direct cu mâna, acolo unde apa era puțin adâncă (la vărsarea Șimișnei în Someș, de exemplu) sau la *gârdușuri* de piatră ori împletite din nuiiele (la Cliț). La

¹ Ioan Musca, *Procedee tradiționale de pescuit cu unelte din plasă pe cursul sălăjean al Someșului*, în "Acta Musei Porolissensis", VII / 1983, Zalău, 1983, p. 701.

Băbeni, la prinsul somnului, se foloseau barca cu vâsle sau luntrea scobită într-un singur trunchi de copac². Și astăzi, Someșul, dincolo de peisajele impresionante pe care le oferă, adună pe malurile sale numeroși pescari amatori care, însă, folosesc unelte de pescuit moderne.

Din Var ajungi la **Tihău**, cândva un renumit centru de olari, acolo unde ceramica nesmălțuită prelucrată de meșterii români conserva forme dintre cele mai arhaice. Lutul adus la casa olarului era prelucrat cu îndemănare până când i se dădea consistența potrivită, după care era modelat la roată. Oalele erau decorate simplu, cu o vopsea roșie sau alburie, pe care meșterii o obțineau dintr-o piatră specială, arsă în foc, fărâmițată și apoi dizolvată în apă; *dunguțele* și *colțisorii* erau apoi trasați cu vârful degetului înmuiat în vopsea. După uscare, urma arderea în cuptoare tronconice³; ceramica era una uzuală, folosită în casă, la servitul mesei, și era comercializată cu precădere în satele de pe valea Someșului.

La fel ca alți meșteșugari români din mediul rural, însă, și olarii din Tihău aveau multe restricții la desfacerea mărfii lor. Breslașii din Zalău se bucurau de multe privilegii, iar în târgurile din Zalău erau singurii care își puteau vinde produsele (dar puteau să le mai vândă și în multe alte târguri din împrejurimi, de exemplu în Crasna, Nușfalău, Hida, Huedin sau Hodod). Tot olarii din Zalău vindeau oale și în târgul de la Jibou, deși centrul cel mai apropiat de Jibou unde se făcea ceramică era Tihăul. Totuși, chiar dacă nu puteau vinde în târgurile din Zalău și Jibou, olarii din Tihău aveau o piață de desfacere relativ sigură și constantă, formată din satele de pe cursul sălăjean al văii Someșului și de pe cursurile inferioare ale Almașului și Agrijului. În plus, existau avantaje oarecum naturale: lutul bun pentru ceramică (în „groapa de lut de oale”) și unii coloranți naturali, precum și păduri mari în hotarul satului, care puteau furniza lemn suficient pentru arderea oalelor⁴.

Așa cum am mai amintit, „caracteristica tradițională a olăritului tihăuan a constituit-o ceramica nesmălțuită. Ceramica smălțuită s-a lucrat începând aproximativ cu 1942, smălțul fiind procurat de la oraș, prin cumpărare”⁵.

Tot pe Valea Someșului se găsește localitatea **Cuciulat**; în hotarul satului, speologii și arheologii au descoperit o peșteră în interiorul căreia au fost identificate picturi rupestre datând de la sfârșitul paleoliticului (12.000 – 10.000 î. H.). Una dintre picturi reprezintă un cal și aduce informații extrem de importante despre sistemele de locuire din zonă și despre nivelul de cunoștințe al populației. Din motive de preservare și protecție, peștera nu poate fi vizitată.

Nu departe de Cuciulat se găsește locul de naștere al unui remarcabil etnolog, filozof și scriitor român, Vasile Avram (1940 – 2002, înmormântat la mănăstirea Nicula). Încă se mai păstrează casa în care s-a născut, la **Lemniu**, aproape de centrul satului: o casă de țară, cu două încăperi (*casa* și *camera de la drum*), târnaț și pivniță, în care au fost păstrate mobilierul țărănesc și instrumentarul de bucătărie. Casa este lipită cu lut și acoperită cu țiglă veche. Totul este într-o stare foarte bună, conservând perfect atmosfera vechii gospodării țărănești de mijloc de secol XX. Locuința așteaptă să fie transformată într-o casă memorială sau un muzeu sătesc în amintirea și onoarea unui sensibil gânditor al satului.

Și pe valea Someșului bisericile de lemn mărturisesc o credință nestrămutată; urcând de la Jibou către Cehu Silvaniei, pot fi văzute bisericile de **la Bârsa** (ridicată în secolul XVIII și pictată de Ioan Prodan Zugravul), **Domnin** (ridicată în 1753, pictată, în 1812, de același Ioan Prodan), **Inău** (de foarte mici dimensiuni, construită în 1832), **Noțig** (construită în 1842) și **Horoatu Cehului** (secol XVIII, pictată tot de Ioan Prodan).

² Ioan Musca, *Procedee și unelte tradiționale de pescuit pe cursul sălăjean al Someșului*, în „Acta Musei Porolissensis”, VIII / 1984, Zalău, 1984, p. 718 – 723.

³ Întregul procedeu este descris de I. A. Goia, *op. cit.*, p. 78 – 79.

⁴ Elena Musca, *Centrul de olari Tihău (jud. Sălaj)* în „Acta Musei Porolissensis”, XIX / 1995, Zalău, 1995, p. 121 – 126.

⁵ *Ibidem*, p. 124.

De la Jibou în amonte, pe firul Someșului, pot fi vizitate așezămintele bisericesti de la **Var** (secol XVIII, pictată de cunoscutul zugrav local Ioan Pop de la Românași), **Poienița** (secol XVIII, cu o pictură foarte bine păstrată), **Vădurele** (acoperită, acum, cu tablă), **Piroșa** (secol XVII), **Letca** (1665, de foarte mici dimensiuni), Șoimușeni și **Toplița** (ambele foarte vechi, de secol XVI), **Podișu și Ileanda** (ambele de secol XVIII).

În fine, la **Răstoci** este foarte bine conservată o biserică de lemn construită în 1833 și pictată de Elizar – Lazăr Tocaci din Piroșa, într-o manieră cultă, aparte față de alte biserici iar la **Fodora** a fost ridicată o bisericuță remarcabilă în ceea ce privește proporțiile, în 1817, pictată în 1822 de zugravii Lazăr Tocaci și Biro Lajos cu scene biblice care mai pot fi văzute și azi.

Vechile biserici de lemn din Sălaj (și nu numai) urmează axa est - vest, orientând obligatoriu naosul la est și pronaosul la vest. Astfel, Estul, locul de unde răsare Lumina și Sudul, reprezentând materializarea plenară a acestei Lumini, se intersectează și configurează un areal de maximă investitură sacrală; tocmai de aceea, fundația bisericii va începe de aici și tot aici este locul unde vor avea loc sacrificiile rituale (de obicei cocoși) și vor fi îngropate în temelia bisericii animale sau obiecte încărcate de simboluri faste⁶; din aceleași rațiuni, altarul va fi orientat spre est. Planimetria bisericii și investitura sacrală fundamentează apoi distribuția credincioșilor: bărbații în naos, femeile în pronaos. Configurația acesta, care face ca sacrul cultic să fie discontinuu, se prelungește, la unele biserici din Sălaj, și în exterior; astfel, în cimitirul din curtea bisericii, preoții și familiile lor vor fi îngropați la intersecția peretului sudic cu cel estic⁷.

Este vorba despre un sistem ce determină o segregare spațială vizibilă. Bărbații au locurile mai aproape de altar, în naos, adică beneficiază de două ori de surplusul de sacru: o dată conferit de vecinătatea altarului, și a doua oară supralicitat de localizarea estică, răsăriteană; femeile au locurile repartizate în pronaos, adică la o depărtare apreciabilă de altar și către apus.

Studii de etnologie comparată, pentru spațiul sud-est european⁸, atestă că această distribuție diferită, în funcție de sex, este cvasigenerală în bisericile vechi, de lemn sau piatră. Desigur, în modernitate, multe dintre rețelele de relații care conectează omul la sacru sunt oculte, astfel încât această distribuție nu mai este păstrată, credincioșii așezându-se de multe ori în biserică doar în funcție de ordinea venirii la biserică. În vechile biserici, însă, marca de sex a credincioșilor era esențială pentru așezarea în biserică, ordonarea funcționând după o regulă simplă, primordială, a mentalității arhaice: prioritatea indiscutabilă a masculinului în fața femininului. În consecință, bărbații vor sta în față, mai aproape de altar și femeile în spatele lor. În cazul bisericilor care nu au pronaos, sau acesta nu este clar delimitat de naos, bărbații stau în partea din față a naosului și femeile se aliniază în spatele lor; acolo unde cele două spații sunt bine delimitate, ordinea este imuabilă, așa cum aminteam deja. De altfel, vechile cronici românești denumesc pronaosul „tinda muierilor” tocmai pentru a sugera că acest spațiu este predestinat acestora; uneori acest termen se opune celui de „biserică a bărbaților” (naosul). Vechile însemnări transilvane atestă prezența bine delimitată în conștiința sătenilor a două spații de cult: „biserica bărbaților” și „biserica femeilor”.

Așa cum atestă bisericile de lemn sălăjene restaurate (unele dintre ele folosite și astăzi, dar cele mai multe beneficiind doar de o meritată valoare cultural-turistică, ele fiind înlocuite în anii din urmă cu ample construcții din piatră) spațiul de cult efectiv ocupabil era unul destul de mic; observația este valabilă și dacă ne gândim că în momentul ridicării lor, secolelele XVII - XIX, comunitățile sătești erau mult mai reduse numeric decât cele de astăzi. Bisericile de lemn erau, așadar, neîncăpătoare, astfel încât, de cele mai multe ori, la sărbătorile cele mai importante, femeile nu aveau loc toate în biserică, și, multe dintre ele stăteau în tinda bisericii sau chiar afară,

⁶ Gheorghe Șișteanu, *Forme tradiționale de viață țărănească*, Zalău, 1999, p. 115.

⁷ *Ibidem*, p. 114 – 115.

⁸ Paul Henri Stahl, *L'installation des fidèles dans l'église. Exemples sud-est européens*, în „Revue des études sud - est européennes. Civilisations – mentalités”, tome XXXI, 1993, nr. 1 – 2.

în jurul bisericii, suficient de aproape de biserică să încerce să audă cuvintele preotului. Desigur, asistăm aici la o anomalie de percepție, dar care este generată de un tipar general al mentalității populare și, de aceea, este perfect integrabilă în sistemul complex al gândirii specifice societății tradiționale: dimensiunile, funcționalitatea și axiologia spațiilor diferă pentru cele două sexe, dar ele sunt net superioare în favoarea bărbaților, deși, de fapt, este incontestabil faptul că femeile sunt cele mai pioase în viața zilnică și ele sunt cele care asigură participarea și perpetuarea ritualului religios în formele lui cu adevărat „populare”⁹. Spațiul ocupat de bărbați în biserică este mai mare, mai aproape de centru și într-o apropiere maximă de sacru; prin contrast, femeile ocupă un loc mai mic (deși, de cele mai multe ori, sunt mai numeroase), locuri marginale (sau chiar exterioare bisericii), și mai distanțate de filonul sacral. Acest lucru nu împiedică deloc manifestarea plină a atitudinii pietale a femeilor, exteriorizată nu doar cu prilejul participării zilnice la viața religioasă, ci și cu ocazia sărbătorilor de peste an.

Camelia Burghele

Muzeul Județean de Istorie și Artă Zalău
Zalău, RO
cameliaburghele@yahoo.com

Bibliografie

- Kligman, Gail, *Nunta mortului. Ritual, poetică și cultură populară în Transilvania*, Iași, 1998.
- Musca, Elena, *Centrul de olari Tihău (jud. Sălaj)* în ”Acta Musei Porolissensis”, XIX / 1995, Zalău, 1995.
- Musca, Ioan, *Procedee și unelte tradiționale de pescuit pe cursul sălăjean al Someșului*, în ”Acta Musei Porolissensis”, VIII / 1984, Zalău, 1984.
- Musca, Ioan, *Procedee tradiționale de pescuit cu unelte din plasă pe cursul sălăjean al Someșului*, în ”Acta Musei Porolissensis”, VII / 1983, Zalău, 1984.
- Stahl, Paul Henri, *L'installation des fidèles dans l'église. Exemples sud-est européens*, în ”Revue des études sud - est européennes. Civilisations – mentalités”, tome XXXI, 1993, nr. 1-2.
- Șișeșteanu, Gheorghe, *Forme tradiționale de viață țărănească*, Zalău, 1999.

---

⁹ Aceasta este observația pe care o face și Gail Kligman, *Nunta mortului. Ritual, poetică și cultură populară în Transilvania*, Iași, 1998, p. 49 - 50; autoarea vorbește aici chiar de o „ironie a sorții”.

ISBN 978-606-38-64-53-4
9 786064 445344
Editura Cartea Sibiană

Voluntariatul cultural
Centrul de Cultură și Artă al Județului Sălaj
Zsolt Pál Istvánffy 1106 Nr. 11, Bld. Revoluției
Prima, Tel: 0745 200 678 870
E-mail: editurasibiana@judo.ro, www.editurasibiana.ro

ISBN 978-973-89-20-75-0
9 789738 920750
Editura Etnologică

Camelia Burghel • Şapte zile în Țara Silvaniei

Colectia ETHNOS

Consiliul Județean Sălaj
Centrul de Cultură și Artă
al Județului Sălaj

Camelia Burghel

Şapte zile în
Țara Silvaniei

Hét nap a
Szilágyországban

Seven days in the
Land of Sylvania

- ediția a II-a, revizuită și adăugită -

Cartea Sibiană

● Editura
Etnologică